

Toespraakje vanuit ABM bij Stille Tocht voor Syrische Christenen op 26 november 2013 in Den Haag

Beste mensen,

Ik spreek hier namens de Aramese Beweging voor Mensenrechten. Eén van de organisatoren van deze Stille Tocht.

Een Stille Tocht om solidair te zijn met mensen in Syrië en daarbuiten die zelf stil moeten zijn en dood worden gezwegen. De zwijgende meerderheid van Syriërs die zelf niet meevecht met welke partij dan ook en die alle zeilen bij moet zetten voor haar eigen, onopvallende strijd om te overleven. De groep die zich tot dusverre stil hield om de aandacht van de strijdende partijen niet op zich te vestigen en die daarom ook niet werd opgemerkt in de berichtgeving over Syrië. Een berichtgeving waarin vooral de strijdende partijen een rol spelen en waarin de slachtoffers van de strijd en de gewone burgerbevolking niet aan het woord komen. Een burgerbevolking die alleen maar vrede wil en wel zo snel mogelijk. Maar ook die wens naar vrede wordt niet gehoord.

Het heeft niet geholpen. In de wedloop die in Syrië gaande lijkt te zijn om elkaars gruwelijkheden te overtreffen is nu ook het oog gevallen op christelijke steden als Maalula en Sadad die zich bijna tweeduizend jaar tussen alle machtswisselingen en invasies wisten te handhaven, maar nu het doelwit zijn geworden van partijen die in Syrië een streng islamitische staat willen vestigen waarin geen ruimte is voor andersdenkenden. Gerichte aanvallen op christenen in Syrië, maar de internationale gemeenschap houdt zich liever doof. "Misschien is het wel beter om het niet over christenen in Syrië," te hebben, zo zei een professor vorige week nog hier in de Tweede Kamer, "want het zou ze wel eens extra toe doelwit kunnen maken."

Die professor zei dat tijdens een hoorzitting over Godsdienstvrijheid, waar de Aramese Beweging voor Mensenrechten ook mocht spreken. Zoals we de afgelopen jaren doorlopend aandacht hebben gevraagd voor Aramese christenen in het Midden-Oosten: in de Tweede Kamer en in het Europees Parlement. Veel van de punten die we daarbij inbrachten zijn ook opgenomen in de petitie die we zojuist aan de Tweede Kamer hebben aangeboden. Ik wil ze hier toch nog iets verder inkleuren.

We hebben zojuist gevraagd om de hulp aan Aramese en andere christenen in Syrië te waarborgen. Veel van de internationale hulp bereikt de christenen in Syrië niet terwijl juist zij via de diakonieën van hun kerken ook hulp geven aan niet-christelijke Syriërs. De internationale hulporganisaties willen liever niet met christenen en lokale kerken samenwerken omdat ze dan niet neutraal zouden zijn, terwijl juist de kerken in Syrië vaak een goed werkend netwerk voor hulp aan de hele samenleving hebben. Ook hebben we als Aramese Beweging voor Mensenrechten bepleit dat er met name in Turkije vluchtelingenkampen opgezet zouden worden waar Syrische christenen veilig zijn en niet bedreigd worden door moslimextremisten die in veel andere vluchtelingenkampen vrijelijk in en uit lopen. Nu dat veilige vluchtelingenkamp gebouwd wordt, moet de Turkse regering die vervolgens niet onbereikbaar maken door bij Qamishli een grensmuur te bouwen. We hebben ook veelvuldig gepleit voor een ruimhartiger opvang van christelijke Syrische vluchtelingen in Nederland. Eventueel tijdelijk.

Een tweede gezamenlijk punt in onze petitie was het verzoek aan de Nederlandse regering om een maximale inspanning te leveren om tot een internationaal wapenembargo te komen. Als Aramese Beweging voor Mensrechten hebben we de afgelopen jaren ook bij voortduring geprotesteerd tegen andere vormen van hulp door de Nederlandse overheid aan één van de strijdende partijen. Geen verlenging van de Nederlandse Patriotmissie in Turkije, waarmee Nederland partij kiest in het Syrisch conflict en het aanspreken van de regeringen van Turkije, Qatar en Saoedi-Arabië die de oppositionele en jihadistische groepen met wapens en militaire trainingen ondersteunen.

We hebben de Tweede Kamer zojuist gevraagd om daden van barbarisme en schendingen van mensenrechten tegen de inheemse bewoners van Syrië scherp te veroordelen. Daar hoort wat ons betreft dus bij wat we benoemen welke groep gruweldaden tegen welke andere groepen pleegt en dat we er op wijzen dat op dit moment sprake is van een verdrijving van de christenen uit het land dat tweeduizend jaar geleden, samen met het huidige Israël en Palestina, de bakermat van het christendom vormde. Het betekent ook dat de zogenaamde polderjihadisten veroordeeld

moeten worden op wat zij en talrijke andere buitenlandse strijders in Syrië aanrichten. Jonge avonturiers die gehersenspoeld als zij zijn denken de islam te verdedigen en in plaats daarvan de inheemse christelijke gemeenschap uitmoorden en verdrijven.

Als vierde punt hebben we zojuist gevraagd om bij de vredesonderhandelingen en rondetafelbijeenkomsten over Syrië ervoor te waken dat godsdienstvrijheid en de rechten van minderheden nadrukkelijk op de agenda staan. Als Aramese Beweging voor Mensenrechten hebben we vorige week nog via de Tweede Kamer aan de minister gevraagd om te eisen dat de vertegenwoordigers van de christelijke gemeenschap en andere religieuze of etnische minderheden bij die vredesonderhandelingen aan tafel zitten en mee mogen beslissen over de toekomst van hun land. Natuurlijk moet je bij vredesonderhandelingen de strijdende partijen aan tafel hebben, maar het compromis dat zij sluiten mag niet ten koste gaan van degenen die de vrede al door in acht hebben genomen en alles gedaan hebben om deze te bewaren.

De Syrische christenen kunnen niet langer zwijgen. Laten wij hier vandaag een stem geven en met hen pleiten voor een Syrië waarin ruimte is voor iedereen die in vrede met anderen wil samenleven.

Namens ABM

Jan Schaake